

i Udlandet, naar de have opholdt sig her en lang Aarrække og virket paa en hæderlig Maade. — Naar man lige over for mine Udtalelser om, hvorvidt den med Sverige afsluttede Overenskomst var et berettiget Skridt fra Regeringens Side, anførte, at en af Fattiglovens Paragraffer henviser til, at saadanne Overenskomster og Traktater kunne undgaaes fra Regeringens Side, maa jeg hertil sige, at Overenskomsten med Sverige er af 1888, medens Fattigloven først er dateret 1891; Overenskomsten med Sverige er altsaa ikke begrundet i den Bestemmelse, der staar i Fattigloven.

Med Hensyn til den Ret, Udlændinge tidligere have haft, indrømmer jeg, at naar jeg sagde, at et femaarigt Ophold gav dem Forsørgelsesret, medens det var fem Aars Ophold i en Kommune, der fordreves, begik jeg der en lille Fejlstagelse, men faktisk forandrer det ikke noget i mit Synspunkt, idet svenske Medborgere tidligere kunde erhverve Forsørgelsesret her i Landet, naar de i fem Aar havde opholdt sig i en Kommune, medens de efter den i 1888 afsluttede Traktat kun kunde erhverve den efter 12 Aars Forløb, og det endda 12 Aar efter deres fyldte 21de Aar. Der er saaledes foregaaet en betydelig Reduktion i disse Folks tidligere Rettigheder her i Landet, og det er det, jeg mener ikke saa ganske har været paa sin Plads, og navnlig, naar man vil gøre disse 12 Aar til Udgangspunkt for Afgangen til at faa Indfødsret, saa tror jeg, at man gaar noget for vidt. Skal man gøre noget i dette Tilfælde, saa skulde man mildne denne Bestemmelse, men ikke stærke den ved at tage den til Udgangspunkt for Retten til at faa Indfødsret. — Hvad angaar den Understøttelse, som de fire Ansøgere have faaet, som man vil nægte Indfødsret af den Grund, da kan jeg fremdeles ikke indse, at denne Understøttelse er af en saadan Betydning, at den bør være et Moment til at nægte dem Indfødsret. Det staar for mig saaledes, at disse Folk ved deres lange Ophold her i Landet, ved deres Virksomhed og hæderlige Wandel have gjort sig fortjente til den Understøttelse, de have faaet, og det bør efter min Mening ikke være et Moment til at nægte dem Indfødsret, selv om de derved tilsigte at faa Alberdomsforsørgelse, hvilket jeg jo ikke ved; man bør ikke nægte dem Indfødsret, jeg tror, at de maa være berettigede til at faa den.

Indenrigsministeren (Singer & Lev): Det ærede 2det Medlem for 11te Kred (Th. Nielsen) mente, at det vilde være heldigt, om man kunde komme til gensidige Be-

stemmelse for Indfødsrets Meddelelse f. Eks. med Sverige og ogsaa med andre Lande. Det ærede Medlem vil vistnok vide, at vi her i Landet have ganske særegne Forhold, idet Indfødsret her meddeles ved Lov, medens det de fleste andre Steder sker ved en administrativ Akt. Det er ganske rigtigt, at der i Sverige kan meddeles Statsborgerret, som det hedder, efter 3 Aars Forløb, men om det sker, og i hvilket Omfang det sker, er et ganske andet Spørgsmaal. Det ærede Medlem ved vist, eller vil i hvert Fald let kunne faa at vide, hvor vanskeligt det er at opnaa Næringsret i Sverige og i andre Lande, ligeledes Ret til at besidde faste Ejendomme, men ganske særlig Næringsret. Derimod synes der jo hos os en Lovregel, som siger, at naar en Mand har opholdt sig her i 5 Aar, har han Ret til at drive Næring, og der er enkelte Undtagelsestilfælde, hvor det opnaas endnu hurtigere. For øvrigt arbejdes der for Tiden paa at opnaa Fællesregler for Erhvervelse af Statsborgerret i Sverige, Norge og Danmark. Sagen er lagt hen en Tid, men der kan maasse være Anledning til at tage den op igen.

Det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) skal jeg gøre opmærksom paa, at ganske vist begrundes Overenskomsten med Sverige sig ikke paa den ny Fattiglov af 1891, men, at den af mig nævnte Paragraf i den ny Fattiglov af 1891 opretholder Overenskomsten med Sverige, er ganske tilfældigt.

Ordføreren (Stühr). Til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Knudsen) skal jeg sige, at om man end gør Undtagelser fra Reglen, har Reglen dog sin Betydning. Jeg tror, at de, der have haft at gøre med Spørgsmaalet om Indfødsret, ville indrømme, at man maa have nogle Regler at gaa efter, selv om man forholder sig Ret til at gøre Undtagelser, og særlig maa man ogsaa have Regler med Hensyn til Opholdets Varighed. — Det ærede Medlem udtalte Ønsket om, at der maatte kunne komme mellem Danmark og Sverige — og jeg vilde helst sige mellem Danmark, Norge og Sverige — en Overenskomst om fælles Regler for Meddelelse af Indfødsret eller Statsborgerret, og det er et Ønske, jeg deler fuldt ud, men saa længe Forholdene ere, som de faktisk ere for Tiden, mener jeg, at vi her i den danske Rigsdag nok have Anledning til at tænke, hvilke Forpligtelser vi paalægge vort Samfund hver Gang, vi vedtage en Indfødsretslov. Jeg er tilbøjelig til, efter hvad jeg kender til de foreliggende Ansøgninger, at antage, at naar denne Lov bliver vedtagen, vil der blive, jeg